

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Aprilem, Majum, Junium

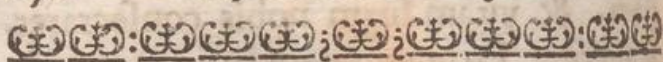
Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 25. De gradibus consensûs voluntatis nostræ cum divina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

Majus.

DIES XXV.

De Gradibus Consensus voluntatis nostræ cum Divina,

I.

Primus Gradus conformationis voluntatis nostræ cum divina consistit in ferenda Dei voluntate, cum difficultate quidem aliqua, sine tamen impatientia; cum horrore quidem aliquo, sine tamen adverso conatu, non quidem reipsa murmuramus, subinde tamen querimonias quasdam excidere nobis patimur. Non vellemus voluntati divinæ nos opponere, malle tamen, ut ea se nostræ accommodaret: potius id perimus immoderato, & inquieto studio, quàm vero fervore; non vellemus id obtinere medijs injustis utendo, adhibemus tamen ea, quæ valde sunt imperfecta; non vellemus admittere peccatum lethale, ut votis damnaremur; sed multis peccatis levioribus committendis nos exponimus; non volumus ei resistere, turbamur tamen. Hic gradus Conformationis magnopere imperfectus est. Verum quantumcunque imperfectus sit, forsitan necdum eum attigisti.

II. Se-

II. Secundus gradus est, se voluntati di-^{Majus}vinæ submittere. Gradus iste horrorem omnem non excludit; sed facit, ut eum superemus. Affligimus nos ob jacturam bonorum, ob mortem hominis illius adeo nobis chari; divinæ tamen voluntati acquiescimus. Commovemur quidem ab injuria quadam per inimicum nobis illata; ab illius amici perfidia; neque tamen idcirco turbamur; tantum abest, ut in murmuraciones erumpamus, ut ne modestis quidem querimonijs demus locum; aut, si qua naturæ nostræ imbecillitati elabatur, eam quantocyus ejuramus, & damnamus. Si quando gemitus edimus, gemitus hi amore plenissimi sunt, & fiducia prodeunt filij, qui coram tam benigno Patre cor suum exonerat afflictum: si cordi afflicto motus quidam primo-primi excidant, qui voluntati divinæ adversari videntur, id non fit, nisi ut eos comprimat, & occasionem habeat sacrificium suum renovandi. Tantum abest, ut vel minimum errorem admittere velit, quo impedire cupiat, quod minus voluntas divina impleatur, ut ne pedem quidem eum in finem movere vellet; & si vel unico verbo opus esset ad movendum Deum, ut suam voluntatem nostræ accommodaret, id proloqui noller.

M

O

Majus.

O quàm longè ab hoc gradu abes! Et tamen hic perfectissimus non est.

III. Gradus Tertius Conformationis cum divina voluntate in eo versatur, ut etiam tunc eam amemus, cùm nobis severissima videatur. Voluntatem divinam non amare, est Deum ipsum non amare. Voluntas divina voluntas justa, & sancta est; ac proin eam non amare, est malum, & injustum esse. Voluntas Dei nulla re, nisi nos amando, nobisque benefaciendo occupatur. Itaque eam non amare seipsum odisse est. Omnes nos è naturæ legibus bonum amamus: potèstne verò aliquid, quod bonum non sit, à voluntate infinite bona proficisci? maxima quæque mala, ubi per Dei voluntatem transeunt, mutatâ naturâ, evadunt bona; atque ita non solum animo voluntati divinæ consentiente, sed & læto acceptanda sunt. Bona ipsa, quæ accipimus, non tam propter se, quàm propter voluntatem divinam, à qua proficiscuntur, grata habere debemus; similes beatis cæli incolis, quibus minùs cordi est propria felicitas, quàm divinæ voluntatis in eis impletio. Atque hoc est, quod ipsos perfectè sanctos, & beatos efficit. An non hujusmodi dispositio illud cor, in quo ea invenitur, ve-

rwm

rum Paradisum, & hominem, qui eam habet, verè beatum reddit? *Majus.*

Examina te, ut videas, ad quem trium horum graduum perveneris?

Sicut autem fuerit voluntas in cælo, sic fiat. *1. Machab. 3. 60.*

Gratias agas Deo non minùs in adversis, quàm in prosperis, & cùm prospera sunt, te non meruisse fatearis. *Eucher.*

DIES XXVI.

De Præsentiâ Dei.

I.

Deus me intuetur. Ah grande Verbum ei, qui id comprehendit! Quotopere hoc animi nostri motus reprimere, desideria moderari, peccata prævertere, animi nostri magnitudinem tueri, fervorem nostrum animare, vitam nostram ad rationis normam dirigere potest? *Deus me intuetur*, semper mihi præsens, semper attentus est, semper de me cogitat. Et ego eum non intueor, ei non attendo, de eo vix unquam cogito. In quantum id mihi dedecus cedit! *Deus me intuetur*, quantam reverentiam, quantamque modestiam ipsi præsenti exhibere me non oportet? Sera-

M 2

phi-